

Sygn. akt II C 673/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego A. M.

Protokolant: sekretarz sądowy M. M.

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2020 roku w Łodzi, na rozprawie

sprawy z powództwa M. N.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu Numer 2 w Ł.

o zadośćuczynienie

1. oddała powództwo;
2. przyznaje adwokatowi P. K. kwotę 2.952,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote), tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi M. N., którą nakazuje wypłacić z środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi;
3. nie obciąża powoda M. N. obowiązkiem uiszczenia tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych;
4. zasądza od powoda M. N. na rzecz pozwanego Skarb Państwa – Zakład Karny Numer 2 w Ł. kwotę 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 673/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 czerwca 2019 roku powód M. N. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Zakładu Karnego Nr 2 w Ł. kwoty 25.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Na uzasadnienie roszczenia powód wskazał, iż trakcie pobytu w Zakładzie Karnym numer 2 w Ł. nie miał możliwości wysyłania korespondencji do różnego rodzaju instytucji oraz organizacji rządowych i pozarządowych z powodu braku znaczków pocztowych, papieru i kopert. Wskazał, że przekazał do wysłania korespondencję do około 650 organów, z czego otrzymał potwierdzenie nadania około 600 listów. Administracja zakładu zwracała powodowi korespondencję z powodu braku znaczków pocztowych, w tym list do Sądu Okręgowego w dniu 15 maja 2019 roku, czym wyrządzona została mu krzywda. Wraz z pozwem powód złożył wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz o zwolnienie od kosztów sądowych (pozew k. 4-7, wniosek k. 8 i k. 9).

Postanowieniem z dnia 1 października 2019 roku Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości i ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu (postanowienie k. 16).

W piśmie z dnia 20 grudnia 2019 roku pełnomocnik powoda z urzędu poparł żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 25.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia

wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. Wniósł o zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w stawce maksymalnej, które to koszty nie zostały uiszczone w całości ani w części. Podniósł, że powód z uwagi na pozbawienie go prawa do korespondencji poniósł negatywne przeżycia (pismo k. 26-27).

W odpowiedzi na pozew z dnia 6 lutego 2020 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zaprzeczając okolicznościom podniesionym przez powoda w pozwie oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie swego stanowiska strona pozwana zaprzeczyła, aby limitowała powodowi dostępu do papieru, kopert czy znaczków (odpowiedź na pozew k. 30-32).

Na rozprawie w dniu 9 marca 2020 roku pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż powództwo obejmuje okres od 28 października 2016 roku do 16 maja 2019 roku (stanowisko pełnomocnika powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 5 listopada 2018 roku czas elektroniczny: 00:02:07 k. 81-82).

Na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2020 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo. W przypadku jego nieuwzględnienia wniósł o nieobciążanie powoda kosztami postępowania. Wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, które nie zostały uiszczone ani w całości ani w części (stanowisko pełnomocnika powoda – protokół rozprawy k. 101-102).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 28 października 2016 do dnia 23 lutego 2017 roku marek N. przebywał w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł. jako tymczasowo aresztowany. Był zakwaterowany w Pawilonie B, na oddziale psychiatrii sądowej (okoliczność bezsporna, notatka k. 35-35v, zeznania powoda k. 101-102 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 9 marca 2020 roku czas elektroniczny: 00:04:40-00:16:58 k. 81-82).

Powód został przyjęty do jednostki ze stanem konta do dyspozycji w kwocie 822,00 zł. Miał dokonywane wpłaty na konto 22.12.2016 roku w kwocie 200,00 zł oraz w dniu 30.12.2016 roku w kwocie 400,00 zł (kopia notatki służbowej k. 35-35v).

Podczas przyjęcia powód został zapoznany z obowiązującym porządkiem wewnętrznym Zakładu Karnego oraz regulaminem organizacyjno-porządkowym wykonywania tymczasowego aresztowania jak również o trybie i obiegu korespondencji (kopia notatki służbowej k. 35-35v, pismo k. 37).

Korespondencja powoda była odbierana przez wychowawcę i dostarczana do sekretariatu jednostki w przypadku przesyłek posiadających stosowną opłatę Poczty Polskiej lub do działu finansowego, w przypadku przesyłek nieopłaconych. Z uwagi na posiadanie własnych środków, powód zobowiązany był do przesyłania korespondencji na koszt własny. Powód miał możliwość zakupu znaczków w punkcie sprzedaży na terenie Zakładu Karnego, z której dziewięciokrotnie korzystał (kopia notatki służbowej k. 35-35v).

Powód zakupił znaczki pocztowe w dniach: 31.10.2016 r. za kwotę 81,41 zł, w dniu 4.11.2016 r. za kwotę 59,10 zł, w dniu 18.11.2016 r. za kwotę 135,45 zł, w dniu 25.11.2016 r. za kwotę 70,42 zł, w dniu 9.12.2016 r. za kwotę 63,80 zł, w dniu 23.12.2016 r. za kwotę 99,30 zł, w dniu 13.01.2017 r. za kwotę 158,12 zł, w dniu 20.01.2017 r. za kwotę 78,18 zł, oraz w dniu 27.01.2017 r. za kwotę 3 zł (kopia notatki k. 36).

Do momentu wytransportowania powoda, administracja jednostki 33-krotnie wysyłała powodowi korespondencje urzędową na koszt Zakładu Karnego (kopia notatki służbowej k. 35-35v, książka k. 38-75).

Powód nie zgłaszał problemów oraz nie skarżył się na tryb i obieg korespondencji w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł. (kopia notatki służbowej k. 35-35v).

Powód w okresie od dnia 15 kwietnia 2017 roku do dnia 18 kwietnia 2017 roku ponownie przebywał w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł. w związku z obserwacją stanu psychicznego. W tym okresie nie wysyłał żadnej korespondencji (kopia notatki służbowej k. 35-35v).

W dniu 15.05.2019 roku powód przebywał w Areszcie Śledczym w Ł. (kopia notatki służbowej k. 35-35v).

Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie powołanych wyżej dowodów, w szczególności zasygnalizować przy tym należy, iż Sąd czyniąc ustalenia faktyczne na podstawie złożonych do akt kserokopii dokumentów, miał na uwadze treść art. 308 kpc. Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na przedłożonej do akt sprawy kopii notatek służbowych. Wskazać przy tym należy, że istotnie niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jednakże zgodnie z przyjętym w judykaturze poglądem kserokopia może być w określonych warunkach uznana za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i w związku z tym podlegać ocenie - jako dokument prywatny, mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu oraz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o faktach (uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 29 marca 1994 r., sygn. akt III CZP 37/94, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna, Pracy i (...) rok 1994, Nr 11, poz. 206, wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 14 lutego 2007 r. sygn. akt II CSK 401/06, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 listopada 2012 roku, sygnatura akt I ACa 1121/12).

Sąd nie skorzystał przy tym z depozycji powoda, bowiem nie znajdują one oparcia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a nadto są wewnętrznie sprzeczne. Powód składając informacyjne wyjaśnienia na rozprawie w dniu 9 marca 2020 roku, które następnie potwierdził w całej rozciągłości wskazał, iż jego korespondencja nie była wysyłana z uwagi na brak opłat pocztowych. Z kolei na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2020 roku powód zeznał, iż przyczyną niewysyłania jego listów była ich treść.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 417 § 1 k.c., w brzmieniu obowiązującym w okresie objętym pozwem, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie, dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego. Przepis art. 417 k.c. nie zawiera w tej kwestii żadnej regulacji, a tym samym znajdują zastosowanie ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu (majątkowej) i na osobie (majątkowej i niemajątkowej) oraz koncepcji związku przyczynowego, w szczególności ujęte w przepisach art.361 k.c. oraz art. 444-448 k.c.

Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 k.c. jest szkoda majątkowa w rozumieniu przepisu art. 361 § 2 k.c., jak również szkoda niemajątkowa na osobie (krzywda), podlegająca naprawieniu w drodze zadośćuczynienia pieniężnego w przypadkach wskazanych w art. 445 i 448 k.c. (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 9 listopada 2010 roku, I ACa 841/10, LEX nr 756729 oraz w wyroku z dnia 7 kwietnia 2010 roku, I ACa 222/10, LEX nr 628185).

Przepis art. 23 k.c. przewiduje, że dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Zgodnie z art. 24 § 1 k.c., ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Zaś, na zasadach

przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Natomiast, stosownie do art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W judykaturze i piśmiennictwie dominuje pogląd, który Sąd orzekający w pełni podziela, że przesłanką odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. jest nie tylko bezprawne, ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego, przy czym w grę może wchodzić zarówno wina umyślna, jak i nieumyślna (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 9 września 2008 roku, III CZP 31/08, opubl. OSNC 2009 rok, nr 3, poz. 36; Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 czerwca 2007 roku, III CZP 54/07, Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 12 grudnia 2002 roku, V CKN 1581/00, opubl. OSNC 2004 rok, nr 4, poz. 53; z dnia 1 kwietnia 2004 roku, II CK 115/03, nie publ.; z dnia 16 września 2004 r., IV CK 707/03, nie publ.; z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 805/04, opubl. „Izba Cywilna” 2006, nr 5, s. 50; z dnia 28 września 2005 roku, I CK 256/05, nie publ.; z dnia 19 stycznia 2007 r., III CSK 358/06 „Izba Cywilna” 2008, nr 12, s. 43; oraz z dnia 24 stycznia 2008 r., I CSK 319/07, opubl. „Monitor Prawniczy” 2008 rok, nr 4, s. 172).

Przesłankami roszczeń przewidzianych w art. 448 k.c. są: bezprawne naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową, czyn sprawcy noszący znamiona winy w każdej postaci oraz związek przyczynowy między tym czynem a szkodą. Na powodzie, który wywodzi swe roszczenia z przepisu art. 448 k.c., spoczywa obowiązek udowodnienia faktu naruszenia dobra osobistego, winy sprawcy naruszenia oraz związku przyczynowego pomiędzy owym zawinionym zachowaniem a doznaną krzywdą. Bezprawność naruszenia, zgodnie z art. 24 k.c. objęta jest domniemaniem wzruszalnym. W konsekwencji, ciężar dowodu, iż naruszenie dobra osobistego nie było bezprawne, a w szczególności, że warunki w zakładzie karnym odpowiadały obowiązującym normom, obciąża w świetle z art. 6 w związku z art. 24 k.c. pozwanego (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 9 września 2008 roku, III CZP 31/08, opubl. OSNC 2009 rok, nr 3, poz. 36 oraz w wyroku z dnia 28 lutego 2007 roku, V CSK 431/06, opubl. OSNC 2008 rok, nr 1, poz.13).

Rozkład ciężaru dowodu wynikający z art. 6 k.c. powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 roku, III CRN 26/75, LEX nr 7692). Należy również zauważyć, że w obecnym stanie prawnym rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Tym samym Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, w którym wskazuje on, że zasada kontradiktoryjności uwalnia sąd orzekający od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego którego dysponentem są strony. Bierność strony w zakresie postępowania dowodowego nie zobowiązuje sądu, poza wyjątkowymi przypadkami, do prowadzenia dowodów z urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1998 roku, sygn. I CKN 944/97, Prok.i Pr. 1999/I 1-12/38).

Transponując powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż powództwo obejmowało okres od dnia 28 października 2016 roku do dnia 16 maja 2019 roku. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, iż powód przebywał w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł. w okresach: od 28 października 2016 do 23 lutego 2017 roku jako tymczasowo aresztowany oraz w okresie 15-18 kwietnia 2017 roku w związku z obserwacją stanu psychicznego. W dniu 15.05.2019 roku powód przebywał w Areszcie Śledczym w Ł.. W dacie przebywania przez powoda w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł. nie miał zastosowania przepis art. 102 pkt 11 k.k.w., dotyczący osób odbywających karę pozbawienia wolności. W tym okresie korespondencja osadzonego była realizowana w trybie art. 217 b kodeksu karnego wykonawczego i stosownych rozporządzeń.

Zgodnie z art. 217 b § kodeksu karnego wykonawczego korespondencję tymczasowo aresztowanego przesyła się za pośrednictwem organu, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje. W wypadku gdy tymczasowo aresztowany pozostaje do dyspozycji kilku organów, jego korespondencję przesyła się organowi, którego postanowienie wprowadzono do wykonania jako pierwsze, chyba że organy te zarządzą inaczej (§1). Korespondencję tymczasowo aresztowanego z obrońcą lub pełnomocnikiem będącym adwokatem albo radcą prawnym przesyła się bezpośrednio do adresata, chyba że organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, zarządzi inaczej (§1a). Korespondencję tymczasowo aresztowanego z Rzecznikiem Praw Obywatelskich, Rzecznikiem Praw Dziecka oraz organami powołanymi na podstawie ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych dotyczących ochrony praw człowieka przesyła się bezpośrednio do adresata (§2). Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do korespondencji tymczasowo aresztowanego z organami ścigania, wymiaru sprawiedliwości i innymi organami państwowymi oraz organami samorządu terytorialnego, chyba że organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, zarządzi inaczej (§ 3).

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz. U. z 2003 roku, poz. 1494), korespondencję tymczasowo aresztowanego administracja aresztu przyjmuje w każdym dniu roboczym, a korespondencję urzędową - codziennie. Godziny i sposób przyjmowania korespondencji ustala się w porządku wewnętrznym aresztu. Przesyłka listowa powinna być właściwie opłacona przez tymczasowo aresztowanego. W przypadku wysyłania przesyłki poleconej, wraz z korespondencją tymczasowo aresztowany przekazuje wypełniony druk "potwierdzenia nadania przesyłki poleconej", który po wysłaniu zwraca się tymczasowo aresztowanemu (§16). Tymczasowo aresztowany nieposiadający środków pieniężnych otrzymuje od administracji aresztu śledczego papier, koperty oraz znaczki pocztowe na dwie przesyłki listowe ekonomiczne

w miesiącu, o masie do 20 g, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach także na dalszą korespondencję (§ 18). Tryb przekazywania korespondencji urzędowej,

a także korespondencji w języku obcym, jeżeli organ dysponujący odstąpił od jej cenzurowania, regulują przepisy w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności. Przyjmujący w areszcie śledczym korespondencję urzędową wysyłaną przez tymczasowo aresztowanego wydaje nadawcy pisemne potwierdzenie jej odbioru oraz odnotowuje na kopercie datę odbioru. Potwierdzenie sporządza się w jednym egzemplarzu; duplikatu potwierdzenia nie wydaje się (§20). Tymczasowo aresztowany ma prawo składać wnioski, skargi i prośby na piśmie oraz ustnie. Koszty przesłania wniosków, skarg

i próśb ponosi tymczasowo aresztowany, a jeżeli nie posiada środków pieniężnych, otrzymuje od administracji aresztu śledczego papier, koperty i znaczki pocztowe poza limitem określonym w § 18 (§21,§22).

W obowiązującym od 1 stycznia 2017 roku rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz. U. z 2016 roku, poz. 2290), wskazano podobnie, że korespondencję tymczasowo aresztowanego administracja aresztu śledczego/zk przyjmuje w każdym dniu roboczym,

a korespondencję urzędową - codziennie. Przesyłka listowa powinna być właściwie opłacona przez tymczasowo aresztowanego. W przypadku wysyłania przesyłki poleconej, wraz z korespondencją tymczasowo aresztowany przekazuje wypełniony druk „potwierdzenia nadania przesyłki poleconej”, który po wysłaniu zwraca się tymczasowo

aresztowanemu (§ 17). Korespondencję tymczasowo aresztowanego, która podlega przesłaniu do adresata za pośrednictwem organu dysponującego, administracja aresztu śledczego przekazuje właściwemu organowi dysponującemu nie później niż drugiego dnia roboczego od daty jej otrzymania. Korespondencję tymczasowo aresztowanego, która nie podlega przesłaniu do adresata za pośrednictwem organu dysponującego, administracja aresztu śledczego wysyła bezpośrednio do adresata nie później niż drugiego dnia roboczego od daty jej przekazania (§18). Tymczasowo aresztowany nieposiadający środków pieniężnych otrzymuje od administracji aresztu śledczego papier, koperty oraz znaczki pocztowe na dwie przesyłki listowe ekonomiczne w miesiącu, o masie do 20 g (§19). Przyjmujący w areszcie śledczym korespondencję urzędową wysyłaną przez tymczasowo aresztowanego wydaje nadawcy pisemne potwierdzenie jej odbioru oraz odnotowuje na kopercie datę odbioru. Pisemne potwierdzenie odbioru wypełnia tymczasowo aresztowany. Potwierdzenie, sporządza się w jednym egzemplarzu. Duplikatu potwierdzenia nie wydaje się. (§21). Tymczasowo aresztowany ma prawo składać wnioski, skargi i prośby na piśmie oraz ustnie. Przełożeni i inne uprawnione osoby przyjmują je także w czasie bezpośrednich kontaktów z tymczasowo aresztowanymi, zwłaszcza podczas wizytacji cel mieszkalnych i innych pomieszczeń, w których przebywają tymczasowo aresztowani. Koszty przesłania wniosków, skarg i prośb adresowanych do organów, o których mowa w art. 8a § 3 Kodeksu, ponosi tymczasowo aresztowany, a jeżeli nie posiada środków pieniężnych, otrzymuje od administracji aresztu śledczego papier, koperty i znaczki pocztowe poza limitem określonym w § 19 (tak §22 oraz §23).

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy powód nie udowodnił, faktu naruszenia dobra osobistego, winy sprawcy naruszenia oraz związku przyczynowego pomiędzy owym zawinionym zachowaniem, a doznaną krzywdą. Nie zostało wykazane, aby pozwany limitował powodowi dostęp do papieru, kopert czy znaczków. Powód został przyjęty do jednostki ze stanem konta do dyspozycji w wysokości 822 zł. W trakcie osadzenia, odnotowano wpływy na konto powoda w łącznej kwocie 600,00 zł. M. N. w zakresie i w czasie jakim dysponował środkami pieniężnymi samodzielnie opłacał wysyłkę korespondencji, zaś w zakresie w jakim środkami nie dysponował, korespondencja osadzonego była wysyłana na koszt jednostki. W okresie pobytu powoda między 28 października 2016 r. a 23 lutym 2017 r., zgodnie z prowadzoną książką korespondencji odnotowano wysłanie 33 listów na koszt jednostki, co znacznie przekracza limity ustalone na podstawie przywołanych powyżej tak rozporządzeń jak i regulaminów organizacyjno – porządkowych. Powód wskazał w treści uzasadnienia pozwu, że wysłał korespondencję do określonych organów w liczbie około 650 sztuk, natomiast otrzymał potwierdzenie wysłania jedynie 600 sztuk listów. Powód nie wskazał przy tym jakich listów nie wysłano, na jakie konkretnie listy miał nie otrzymać potwierdzenia ich wysłania, będąc w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł.. Wszystkie listy wysyłane przez powoda były rejestrowane w książce zdawczo – podawczej, która służy jako potwierdzenie wysłania korespondencji. Powód nie wykazał, aby odmawiano mu wysłania jego „korespondencji urzędowej”, gdy nie dysponował środkami na jej samodzielne opłacenie. Powód nie wykazał także, iż składał skargi, zażalenia w związku z naruszeniem jego prawa do korespondencji.

W sprawie nie zostało wykazane również, aby powód zwracał się z jakimikolwiek wnioskami o przekazanie mu dodatkowych znaczków, powołując się na szczególną uzasadnioną potrzebę. Reasumując stwierdzić należy, iż strona pozwana podczas pobytu powoda w Zakładzie Karnym Numer 2 w Ł. postępowała zgodnie z przepisami kodeksu karnego wykonawczego i rozporządzeniami wykonawczymi, stwarzając po stronie powoda możliwość realizacji przysługującego mu prawa do korespondencji. Brak jest podstaw do twierdzenia, że administracja służby więziennej pozwanego ograniczała to uprawnienie, w stopniu wykraczającym poza normy wynikające z przepisów prawa, celowo uniemożliwiając osadzonemu wysyłkę korespondencji. Samo subiektywne poczucie powoda co do rzekomej bezprawności zachowania funkcjonariuszy służby więziennej w wykonywaniu swoich czynności, nie jest wystarczające do uznania, iż doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Działanie nie jest bezprawne, chociażby zagrażało dobru osobistemu lub nawet je naruszało, przede wszystkim wówczas, gdy oparte jest na przepisie prawa albo stanowi wykonywanie prawa podmiotowego. Pozwany podejmował działania w ramach porządku prawnego i w granicach zastrzeżonych mu ustawowo kompetencji, a powód w żadnej mierze nie wykazał w toku postępowania, by doszło do naruszeń w tym zakresie ze strony pozwanej. Ponadto, całkowicie bezzasadne są roszczenia powoda skierowane do pozwanego w okresie, kiedy nie przybywał on w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł.. Powództwo podlegało zatem oddaleniu.

W punkcie 2 wyroku, Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze środków Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz ustanowionego z urzędu, pełnomocnika – adwokata P. K. wynagrodzenie w wysokości 2.952 zł, ustalone w oparciu o treść § 8 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714 ze zm.) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu.

Na podstawie art.113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z dnia 11 stycznia 2018 r. Dz.U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.), Sąd nie obciążył powoda obowiązkiem uiszczenia tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów tj. opłaty sądowej od pozwu, mając na względzie okoliczności, które zdecydowały o zwolnieniu powoda od obowiązku jej uiszczenia (punkt 3 wyroku).

O kosztach procesu w punkcie 4 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Powód przegrał proces w całości. Zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Dlatego Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, którą stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015r. poz. 1804 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.